

sagførerne skal have underkastet sig og bestaaet den fuldstændige juridiske Embedseksamen, medens dansk-juridisk Eksamen er tilstrækkelig til at blive Underretssagfører. Allerede paa et tidligere Stadium af Retsreformens Behandling har man imidlertid givet en Overgangsbestemmelse til Gunst for de nuværende Underretssagførere, idet man i Retsplejelovens § 1031 har indrømmet dem Adgang til at føre alle Sager i første Instans, ikke blot, naar disse Første-Instans Sager skal behandles ved Underretten, men ogsaa, naar de skal behandles ved Landsretten, hvad der gælder, naar de har en vis større Værdi, hvoraf følger, at Underretssagførerne ogsaa kan møde ved Sø- og Handelsretten, hvad enten der er Tale om mindre eller større Sager. De nuværende Underretssagførere har imidlertid ikke været tilfredse med denne Ordning, de har krævet Ret til at procedere ikke blot i de Sager, der behandles for Landsretterne i første Instans, men i alle Landsretssager, ogsaa hvis det er Appelsager. Og de har ført deres Ønsker noget videre, idet de endog har ønsket, at der skal kunne gives dem en Beskikkelse som Landsretssagførere, at de altsaa i et og alt skal blive ligestillede med de nuværende Overretssagførere, der er Landsretssagførere fra det Øjeblik, Retsreformen træder i Kraft. Med denne Ordning, som de saaledes ønsker, bortfalder naturligvis det mere underordnede Spørgsmaal, der tidligere har foreligget, nemlig om Underretssagførerne skulde kunne procedere alene for den Landsret, hvorunder de hører, eller for begge Landsretter. Saaledes som § 1031 er affattet, har de nuværende Underretssagførere kun Adgang til at procedere i første Instans for den Landsret, under hvilke de hører; men vil man fremtidig give dem Adgang til at procedere ogsaa i Appelsager, eller vil man endog give dem Adgang til at faa Beskikkelse som Landsretssagførere, ligger deri, at det Spørgsmaal maa betragtes som løst, — i alt Fald vil det ikke kunne frembyde nogen som helst Interesse, saaledes at man kunde opretholde som en Tvist det —, om Underretssagførerne skal være indskrænkede til deres egen Landsret, eller om de kan procedere ogsaa for den anden Landsret, det maa da selvfølgelig blive saaledes, at de kan procedere begge Steder. Overfor disse Ønsker fra Underretssagførernes Side har det andet Ting ment at maatte gøre Indrømmelser. Og man har da i § 32 i Lovforslaget opstillet den Ordning, at de nuværende Underretssagførere naturligvis

vedblivende skal have den Ret, som er tilsagt dem ved Retsplejelovens § 1031, men desuden skal kunne blive Landsretssagførere mod at underkaste sig en Prøve, nemlig den Prøve i Landsretten, som fremtidig alle, der vil være Landretssagførere, maa underkaste sig. Underretssagførerne har imidlertid ikke været tilfredse dermed, og som de ærede Medlemmer vil se, er der tilgaaet Udvalget en fornyet Henvendelse fra dem i den Anledning.

For mit Vedkommende vil jeg nu gerne begynde med at sige, at jeg ganske vedstaar de Udtalelser, som jeg tillod mig at fremsætte ved Lovforslagets første Behandling, at der blandt Underretssagførerne findes mange dygtige og nogle endog fremragende Mænd, som vilde gøre enhver Skranke Ære, og da jeg altsaa har denne Mening om Underretssagførerne og i det hele taget om de „danske Jurister“, har jeg heller ikke paa nogen Maade villet modsætte mig, at de danske Jurister i det Omfang, der er foreslaaet, faar Adgang til Politimesterembederne, thi der bliver der jo Tale om at udvælge efter en speciel Vurdering de bedst kvalificerede. Hvad der her er Tale om, er imidlertid noget helt andet. Her er Tale om paa een Gang at give Adgang for en hel Klasse; der er ikke Tvivl om, at man her kommer langt længere ud, end der kan blive Spørgsmaal om ved at ansætte danske Jurister som Politimestre. Og med Hensyn hertil staar jeg for mit Vedkommende paa det Standpunkt, som er indtaget af Retsplejeudvalget i den Erklæring, det i sin Tid har afgivet til Folketingsudvalget. Ærede Medlemmer vil vide, at man kan underkaste sig dansk-juridisk Eksamen med ringere Fordømmelse og langt ringere Studietid, end der kræves til fuldstændig juridisk Embedseksamen. Naar det er Tilfældet, maa man dog formode, at denne sidste Eksamen giver en betydelig bedre og rigere Uddannelse end dansk-juridisk Eksamen. Var dette ikke Tilfældet, maatte man søge at faa den fuldstændige juridiske Embedseksamen afskaffet saa hurtigt som muligt og se at klasse Fordringerne ned til det, der kræves ved den dansk-juridiske Eksamen; hvad der gik ud derover, vilde kun være Tidsspilde. Men det er overflødigt at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, thi der er i alt Fald ingen Tvivl om, at det er Retsreformens Standpunkt, at den fuldstændige juridiske Eksamen er en bedre Uddannelse, og at den ogsaa er det paa det Omraade, der her er Spørgsmaal om; thi Retsreformen kræver